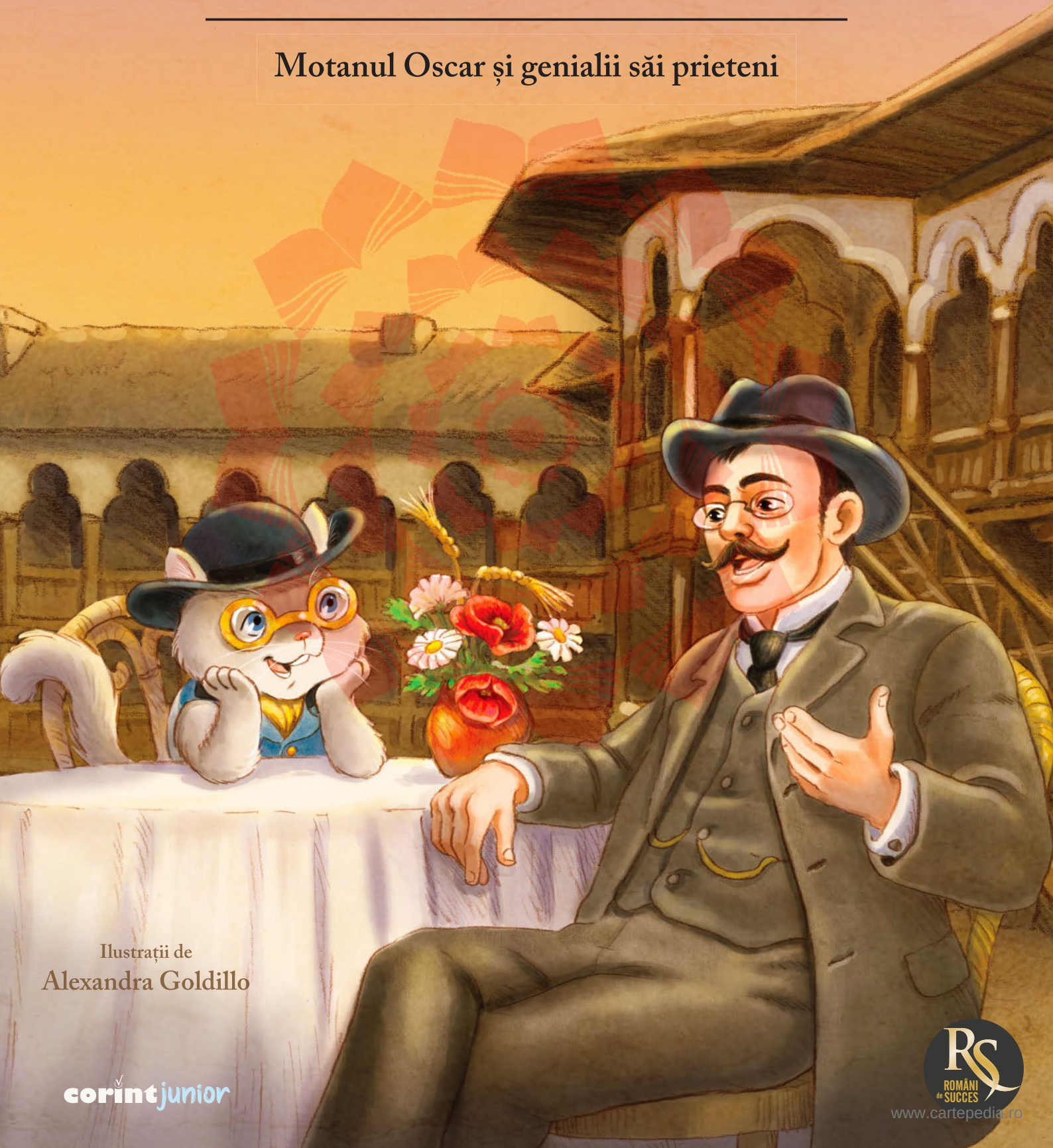

Cristian Greșanu

I.L. CARAGIALE

ȘI MAGIA CUVINTELOR

Motanul Oscar și genialii săi prieteni

Ilustrații de
Alexandra Goldillo

corint junior

RS
ROMÂNII
DE SUCCES

www.cartepedia.ro

Era o toamnă gălbuie, cu meri care se frângeau sub roade, peri parfumați și soare dogoritor.

Mergeam țintă spre Popești, la hanul lui Mânjoală, unde aveam o răfuială cu un cotoi bătrân, mare meșter în învârteli necurate.

Am ajuns spre seară, flămând și obosit, și cu cine crezi că am dat nas în nas, mă rog, bot în nas?

Ghici? Cu Iancu Caragiale, care tocmai dovedise o porție de cârnați și sorbea tacticos dintr-un pahar cu vin rubiniu.

— Să trăiește, nene! i-am spus bucuros și am dat să-l îmbrățișez.

— Piei! mi-a zis, apoi s-a uitat mai bine, m-a fixat iscoditor și a exclamat: Oscar, ce naiba cauți tu în pustietățile astea?

— Iancule, am niște treburî încurcate aici! Vreau să mă socotesc cu un cotoi ciudat și obraznic. Probleme de amor, înțelegi?

— Frate, ia-ți un scaun! Voi cere să ni se aducă o găscă friptă și hai să-mi povestești pe îndelete!

În scurt timp, a venit cucoana Marghioala, patroana localului, o femeie voinică și destoinică, cu ochi de jăratîc, și ne-a pus merindele pe masă.

— Să-ți spun o comedie! Eram un puști dintr-o mahala a orașului, un terchea-berchea plin de idei, voiam să studiez, să vizitez țări, să ajung cineva. Unchiul Nășică, în schimb, era un om vechi, cu alte apucături și năravuri. El, spre exemplu, prețuia foarte mult vânătoarea și, în mod special, vânătoarea de șoareci. Nu puteai deveni un bun motan, în opinia lui, dacă nu era dovedit că ești și un iscusit vânător de șoareci. Într-o zi, după ce mă luase mai mult pe sus să mă inițieze în această artă nobilă, obosiți și hămesiți, ne-am oprit spre seară să ne tragem sufletul lângă o pivniță veche.

El prinsese câțiva, căci îl auzisem chiuind și-l văzusem cum se juca vesel cu ei, în vreme ce eu repetam în gând tabla înmulțirii, așteptând cu nerăbdare să se termine totul cât mai repede. Unchiul Nășică se fudulea cu prada prinsă și nu-și mai încăpea în piele de bucurie.

— Micuțule, mi-a zis, ce părere ai de priceperea mea? Sunt un mare vânător, că doar douăzeci de șoareci trofeu nu-s de colo!

— Parol, i-am replicat eu, de vreo două-trei ori te-am văzut prinzând șoareci.

— Hei, cum așa? s-a burzului el. Hai să recapitulăm!

- Să recapitulăm, unchiule, cum vrei mătăluță!
- Atunci, să-i numărăm, Oscar, să-i numărăm! a scrâșnit el. Fii atent! Doi prinși în piața de flori.
- Doi! am zis eu.
- Doi la magazie.
- Patru!
- Doi la tulumba pompierilor.
- Șase.
- Trei la școala de fete.
- Nouă.
- Unul la primărie.
- Zece.
- Unul lângă biserică.
- Unsprezece.
- Doi la piața de flori.
- I-ai mai numărat pe cei de la piața de flori!

— Nu, Oscar, nu știi să numeri! Doi la tulumba pompierilor, cincisprezece, trei la școala de fete optspre...

— I-ai mai numărat, unchiule, și am impresia că ori tu nu știi să numeri, ori vrei să mă prostești intenționat.

Caragiale m-a privit amuzat.

— I-auzi! a comentat el.

— Și uite așa ne-am certat toată seara până acasă, în cartierul nostru dărăpănat.

Peste doi-trei ani, a avut loc reprezentația piesei „O scrisoare pierdută”, o capodoperă scrisă de prietenul meu, la a cărei premieră a participat chiar și regina Elisabeta. În această comedie apare și celebra scenă cu numărarea steagurilor, adică a șoarecilor, în varianta mea originală. Am fost încântat și am revăzut piesa de nenumărate ori.

Să îți povestesc și despre un drum pe care l-am făcut cu Iancu, într-o zi însorită de primăvară. Mă duceam la București, de 10 Mai, să petrec alături de câțiva amici mustăcioși, la invitația lor. Iancu se afla în tren, venind de la Piatra Neamț, unde era inspector școlar.

— Să trăiești, coane Iancule, ce bine că te întâlnesc!

— Noroc, dragă Oscar, și eu mă bucur că o să-mi fii tovarăș de drum!

Am pălăvrăgit despre una, despre alta, când, deodată, am văzut un puști în costum de marinar care se foia și țipa pe coridor. Se strâmba la călători și se agățase de geamul deschis.

— Ai grijă, băiete! l-am avertizat.

— Mi-am pierdut pălăria, spune-le să oprească trenul, urâtule!

— Nemaipomenit, și avea biletul prins de pălărie! a zis o doamnă în vârstă.

— Dacă n-are bilet, îl dau jos la prima stație! s-a încruntat conductorul.

— Mânca-l-ar mam'mare, plătim, și cu asta, basta, să nu se sperie marinelul!

— Cine o pupă pe mamița? a întrebat micos doamna mai tânără. Cine mă pupă primește ciocolată!

Puștiul obraznic, cu gura plină, a dispărut pe coridor. După o vreme, Iancu și-a cerut scuze, căci voia să meargă la toaletă, însă ușa era blocată, iar din interior se auzeau răcnete și bubuituri. Brusc, trei doamne, mam'mare, mamița și probabil o mătușă, s-au repezit să-l elibereze pe vajnicul marinar.

Ne apropiam de București, iar Iancu, care privise amuzat scena, mi-a zis cu tâlc:

— Frate, rea stea a avut puișorul ăsta!

DESCOPERĂ! VISEAZĂ! ÎNDRĂZNEȘTE!

Crezi că supereroii există doar în desene animate sau în filme? Ce-ai zice dacă ți-aș destăinui că găsești o mulțime și în viața reală, chiar aici, printre români? Pornește în aventură alături de mine și află poveștile unor oameni geniali care au existat cu adevărat și care au rămas în istorie datorită unor realizări de-a dreptul remarcabile! Descoperă cine sunt inventatorii, oamenii de știință, personalitățile istorice sau artiștii care au dat dovadă de pasiune și ambiție, și-au urmat visul și au reușit să schimbe în bine lumea în care trăim! Lasă-te inspirat de ROMÂNI DE SUCCES!

Când l-am cunoscut pe Iancu, minunatul scriitor I.L. Caragiale, prin anii '70 ai secolului al XIX-lea, stăteam tolănit pe un divan în Cafeneaua Veche și pălăvrăgeam cu niște gazetari moftangii. Mușteriii erau amestecați: unii purtau frac și joben, în timp ce alții erau îmbrăcați în șalvari și aveau pe cap fesuri otomane.

La despărțirea de el, atunci când a plecat la Berlin, în 1905, Bucureștii forfoteau de trăsurile elegante, tramvaie electrice și apăruseră primele automobile, în care călătoreau doamne îmbrăcate după moda pariziană. În acest Mic Paris, prietenul meu a trăit, a iubit și a creat o operă nemuritoare. Așadar, trag cortina peste timp și ți-l prezint. Urmează-mă!

Al tău prieten,
Oscar

ÎN ACEEAȘI SERIE AU APĂRUT:

URMEAZĂ:

REGINA MARIA,
NICIODATĂ DEPARTE

PARTENER:

6+

www.cartepedia.ro